

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 132 stemmer mod 7.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til udenrigsministeren og forsvarsministeren af Victor Gram, Per Federspiel, Ole Bjørn Kraft, Helge Larsen, Aksel Larsen og Iver Poulsen.

„Hvilke oplysninger kan regeringen give om den seneste udvikling på det udenrigs- og forsvarspolitiske område?“

Ordføreren for forespørgerne (Victor Gram): De seneste måneder har været præget af en udenrigspolitisk aktivitet, som har skabt uro og bekymring, der også berører os. Krisen omkring Berlin, den sovjet-russiske politiske aktion over for Finland og i samme forbindelse angrebene på de øvrige nordiske lande, især Danmark, gør det naturligt, at tinget tager denne situation op til overvejelse.

Dette er baggrunden for partiernes forespørgsel til udenrigsministeren og forsvarsministeren: „Hvilke oplysninger kan regeringen give om den seneste udvikling på det udenrigs- og forsvarspolitiske område?“

Udenrigsministeren (J. O. Krag): Når jeg i dag som svar på den stillede forespørgsel skal give en udenrigspolitisk redegørelse for det høje folketing, gør jeg det i bevidstheden om, at vi i disse måneder — godt 16 år efter den anden store krigs ophør — lever i en alvorlig og spændt international situation, at den omkring Berlin skabte krise har fået forgreninger, som også drager dele af Norden ind i den kolde krigs atmosfære, og at de vesteuropæiske lande under indtryk af det pres, situationen stiller dem over for, og under indtryk af de frygtelige farer, de nye

våben indebærer, søger sammen i et stadig nærmere samarbejde, som også stiller Danmark over for vigtige beslutninger.

Det forekommer mig, at der er noget sørgeligt, ja, næsten selvmodsigende, i, at på et tidspunkt, hvor Vesteuropa materielt er inde i en velstandsudvikling, der overstiger alt, hvad vore landes økonomiske historie hidtil har opvist, og hvor vi synes at have gode muligheder for med en fornuftig politik og med freden som forudsætning at øge denne velstand, tvinges vi til i stigende grad at vende vore tanker mod noget andet: den utryghed, som findes overalt, men ikke mindst i Vesteuropa.

De vestlige landes forsvarsorganisation, NATO, har nu bestået i 12 år. Det forekommer mig, at organisationen i dette forholdsvist lange tidsrum — tre fjerdedele af perioden siden krigen — har fungeret i god overensstemmelse med sine formål. Det er lykkedes at holde den samlede forsvarsstyrke på et niveau, som har formået i det mindste at afbalancere Sovjetblokkens samlede opbud af militær kraft; det er lykkedes at undgå en ny storkrig, og intet område inden for den vestlige forsvarspagt er blevet genstand for angreb. Samtidig udvikler det politiske samarbejde mellem forsvarspagten lande sig i stadig mere tilfredsstillende retning, omend en fælles udenrigspolitisk linje i FN ikke har været opnåelig og næppe heller i alle anliggender ville være ønskelig. Gennem sin 12 år lange eksistens har den forsvarsmæssige linje klart præget forsvarsalliancens liv og handling.

Jeg kunne have lyst til her at bringe et citat fra den kendte tyske historiker Golo Mann, en søn af den berømte forfatter Thomas Mann, der i denne måned har skrevet en artikel i det britiske tidsskrift Encounter — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til her og i det følgende at bringe enkelte ganske korte citater. Den tyske historiker skriver:

„NATO-sammenslutningen er ældre end Vesttysklands tilslutning til den, og Vesttysklands medlemskab har ikke